Здобудеш Українську Державу, або згинеш у боротьбі за Неї

Декалог українського націоналіста

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

Конгрес
Українських
Націоналістів

e-mail: nacija@ukr.net 17 - 23 травня 2005 року № 20 (80)

! БОРЦЯМ ЗА УКРАЇНУ - ДЕРЖАВНЕ ВИЗНАННЯ!

ПРОЯВИ СУМЛІННЯ, НОВА ВЛАДО!

338 членів Товариства політв'язнів і репресованих Коломийщини звернулися з відкритим листом до Прем'єр-міністра України Юлії Тимошенко.

У ньому борці за незалежну Україну, які пройшли всі кола пекла сталінських, хрущовських і брежнєвських концтаборів, зазнавали гонінь упродовж усього свого життя, діляться з Юлією Тимошенко наболілим. „Мало нас вижило, - йдеться в листі — але ті, хто вижив, після "звільнення" все подальше життя були під наглядом, як громадяни останнього сорту. Не дуже змінилося наше життя з проголошенням незалежності. Ми залишаємося упослідженими, позбавленими належної медичної допомоги, бо вона нам недоступна через непомірне хабарництво в медицині. Матеріальний стан наш доволі сумний. На місцевому рівні влада надає нам допомогу тільки щодо сплати комунальних послуг, на всеукраїнському - ми і досі не маємо жодних полегшень. На вічний спочинок відходять наші друзі з гіркотою в душі.

Не матеріальних благ нам хочеться. Ми весь свій вік терпіли нестатки. Звикли. І якось доживемо до кінця своїх днів. Гірко, що держава наша досі була не матір'ю, а мачухою для тих, хто свідомо свою молодість, усе своє життя віддав боротьбі за незалежність. Не так в інших державах. Такі, як ми, там одержали державне визнання. Натомість наші переслідувачі: колишні слідчі, прокурори, судді, наші кати в таборах втішаються високими пенсіями і всілякими благами, якими осипав їх уряд Леоніда Кучми.

Ми можемо продовжувати цю думку, але залишаємо зробити висновок Вашій мудрості і Вашому сумлінню".

Конгрес-інформ

НЕСПРАВЕДЛИВІСТЬ

Юлія Тимошенко в інтерв'ю 5-му телеканалу заявила, що вона за надання статусу учасників бойових дій ветеранам ОУН-УПА, але за умови перевірки минулого кожного з них.

По-перше, йдеться не про персональний статус кожного вояка ОУН-УПА, а йдеться про ОУН-УПА як структуру. Якщо буде вирішено питання про структуру, то автоматично буде вирішено питання про кожного окремого її представника.

По-друге, а чому пані прем'єрка вважає, що ОУН-УПА - це організація, яка потребує перевірки? Чому вона не поширює свою підозру на ветеранів так званої „великої вітчизняної війни"? До речі, треба позбавити ветеранського статусу тих, хто служив в НКВД, НКГБ, МГБ, КГБ, та забрати у них пільги, це дасть велику економію державному бюджету. Варто вилучити зі складу ветеранів Червоної армії тих, хто служив охоронцями концтаборів, брав участь у каральних акціях, стріляв у спину своїм бійцям, перебуваючи у складі „загороджувальних загонів". А решту – ретельно перевірити, і, впевнений, в деяких випадках доведеться не лише пільги забирати, а й кримінальні справи порушувати, бо злочини проти людства не мають терміну давнини. Декого треба буде передати компетентним органам Литви, Латвії, Естонії, бо там вони залишили криваві сліди, декого — судовим і слідчим органам Польщі, Угорщини, Чехії, Словаччини, декого – судити в Україні за терор у західних областях. А декого навіть доведеться передати Міжнародному трибуналові у Гаазі. Окремих ветеранів, на бажання Юлії Тимошенко, можна буде простити, наприклад, тих, хто ґвалтував і вбивав жінок у Берліні у квітні-травні 1945 року. І лише тоді можна буде влаштовувати перевірку ветеранам ОУН-УПА. Якщо перевіряти – то всіх.

Але пані Тимошенко чомусь переконана, що ветерани боротьби за волю України – то якісь злочинці, що потребують перевірки і реабілітації. Чому влада, за яку українці стояли на Майдані, дозволяє собі прокурорсько-звинувачувальний ухил у ставленні до наших національних героїв, вважаючи ветеранами лише тих, хто воював „За Родіну! За Сталіна!", а не тих, хто воював за незалежність України? Як довго над свідомістю наших політиків, міністрів, адміністраторів тяжітиме це сталінсько-брежнєвське ідеологічне прокляття? Усі заклики Президента Ющенка до примирення нічого не варті, аж поки він не підпише указ „Про учасників національно-визвольних змагань". Щоб підписати такий указ, не треба питати дозволу радянських ветеранів, зазомбованих імперсько-комуністичною пропагандою.

З особливим цинізмом висловився з приводу цього спікер Верховної Ради Володимир Литвин. Він сказав, що історикам треба ще довго досліджувати діяльність ОУН-УПА. Вже минуло майже 14 років незалежності України, скільки ще треба Литвину на дослідження? Може, він чекає, коли помре останній ветеран визвольного руху, і тоді проблема розв'яжеться сама собою. А чому б Литвину не досліджувати злочинну діяльність в Україні КПСС-КПУ, комсомолу, КГБ та інших таких організацій?

Міністр оборони Гриценко також вважає, що визнання ОУН-УПА ще не на часі, мабуть, теж чекає, коли природа зніме цю проблему. Здається, вони всі дуже бояться гніву Москви, істерики Петра Симоненка, погроз ветерансько-комуністичної номенклатури. А крім того, вони самі ще цілком не позбулися московських „тарганів" у мізках.

Але все ж ця влада повинна скласти іспит на українськість – остаточно ствердити незалежність української держави, визнавши найвидатніших патріотів України — героїв ОУН-УПА. Бо, бажаючи влаштовувати перевірки цим людям, Юлія Тимошенко принижує не лише їх, вона принижує всіх нас, для кого Україна – понад усе.

Євген Степанюк

МИ НЕ РАБИ

Ми жили і чесно працювали
На своїй прапрадідській землі.
Силоміць нас в рабство заганяли
Німці і поляки, й москалі.
Але ми насильству не корились,
Нас не зупиняв і смерті страх.
Ми за волю України бились,
Хоч спливали кров'ю у боях.
Нас вели Шухевич і Бандера,
Щоб ми йшли до світлої доби,
У Європу відчинили двері.
Ми були повстанці, не раби.
Не зламали вороги нам крила,
Віра в перемогу нас вела.
Нас святий Господь
в борні підтримав –
Україна волю здобула.
Хто не опустився на коліна,
Хоч носив кайдани на руках,
Хто поліг за волю України,
Той безсмертним житиме в віках!

Павло Охрімович, м. Луцьк.

! ІНФОРМАЦІЙНЕ ПОВІДОМЛЕННЯ

13 травня 2005 року відбулися збори офіцерів Головного управління розвідки Міністерства оборони України. На цих зборах офіцери відкрито висловили своє занепокоєння брутальними наклепами, що тенденційно розповсюджуються окремими засобами масової інформації стосовно діяльності української воєнної розвідки. Під час Помаранчевої революції Головне управління розвідки було одним із перших військових формувань Збройних сил України які підтримали прагнення народу чесних виборів. Збори офіцерів ГУР МОУ у своєму зверненні 26 листопада 2004 року, оприлюдненому інформаційною агенцією УНІАН, наголосили, що вживатимуть всіх можливих заходів з метою запобігання кровопролиттю українського народу. Керівництво ГУР МОУ забезпечило виконання рішення офіцерських зборів – Помаранчева революція увійшла у новітню світову історію як єдина мирна революція. Такий перебіг подій далеко не всіх влаштовує. Приховуючи свої істинні обличчя за нескладними псевдонімами, автори більшості вульгарних публікацій намагаються дискредитувати ГУР як один із інститутів захисту держави. Розкручений у засобах масової інформації брудний PR проти української воєнної розвідки свідчить, що його замовників не влаштовує міжнародний авторитет України, зростанню якого всебічно сприяє Головне управління розвідки та його керівництво. Офіцери ГУР не можуть стояти осторонь, коли принижують їхню честь - честь офіцерів Української Армії. У своєму рішенні вони різко засуджують авторів пасквілів, які зухвало видають себе за „співробітників ГУР".

Прес-служба ГУР МОУ

ВАЖЛИВО

Президент взяв участь у мітингу-реквіємі в Биківні

15 травня Президент України Віктор Ющенко взяв участь у мітингу-реквіємі, присвяченому жертвам політичних репресій, що відбувся у Биківнянському лісі. Глава Української держави наголосив, що тут поховані жертви сталінізму. “Мені приємно, що з роками дізнаємось про історичну правду, і що на це місце з кожним роком приходить все більше людей, з кожним роком тут присутні все більше представників влади”, – сказав Президент. Віктор Ющенко поклав до пам’ятного знаку загиблих букет білих троянд.

ОУН-УПА: знову комісія і нові законопроекти

Спеціальна урядова комісія знову візьметься за вивчення діяльності ОУН-УПА, повідомив заступник Держсекретаря М. Лубківський. За його словами, мета комісії - вивчити історичні та юридичні факти, аби дати об’єктивну оцінку вчинкам українських повстанців.

А тим часом в Мінпраці розроблено законопроект „Про внесення змін до Закону „Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту”. Міністр В. Кириленко відзначив, що завданнями закону є: „по-перше, відновити історичну справедливість і зрівняти в правах усіх українців, які воювали на фронтах Другої світової війни, по-друге, сприяти примиренню ветеранів різних армій, і, головне, надати всім ветеранам відповідний статус і соціальні гарантії”.

Україна стає регіональним лідером

Вважає міністр закордонних справ Борис Тарасюк. На його думку, участь України в ГУУАМ, співпраця з Вишеградською четвіркою та країнами Балто-Чорноморської дуги змінюють політику в регіоні. Україна впливає на розвиток регіональних політичних процесів.

У центрі Києва буде пам’ятник Чорноволу

Президент України підписав розпорядження, відповідно до якого Кабміну разом із Київською МДА доручено вирішити питання про спорудження пам’ятника В.Чорноволу до 24 грудня 2005 р. - 68-ї річниці з дня його народження.

Росія влаштувала Україні нафтову блокаду

Юлія Тимошенко звинуватила Росію у тому, що вона впродовж 5 днів блокує поставки нафти в Україну, хоча контракти на цю нафту оплачено. Вона також заявила, що Україна може відмовитися від російської нафти і закуповувати її в інших постачальників.

План “Ющенко”

РНБОУ затвердила план врегулювання придністровського конфлікту. Про це заявив секретар Ради П. Порошенко. Так званий план “Ющенко”, який пропонує Україна, передбачає залагодження конфлікту менше як за два роки.

Нові домовленості “Нафтогазу”

НАК “Нафтогаз України” та компанія “Шелл” підписали договір про співробітництво у галузі технічних досліджень з подальшим здійсненням спільної розвідки та видобутку вуглеводнів у зоні взаємних інтересів у межах Дніпровсько-Донецької западини.

Дитячі книжки з тканини

В Івано-Франківську вже третій рік працює єдине в нашій державі видавництво “Кашалот”, яке випускає книги для найменших дітей. Такі книжки зараз користуються чи не найбільшою популярністю в європейських країнах, адже виготовлені вони з тканини.

Польща постраждала через Україну

Участь Польщі у врегулюванні політичної кризи в Україні зіпсувала російсько-польські відносини, заявив президент А. Кваснєвський. Тоді російський президент Путін звинуватив Польщу і Захід за посередництво і намір ізолювати Росію.

Досвід, який можна переймати

Латвійська влада готує чергову репатріацію колишніх радянських офіцерів та пенсіонерів. Профільні міністерства вже розробляють правила виселення цих “негромадян”. Втім, литовська влада підкреслює, що репатріація проходитиме виключно добровільно. Бажаючим повернутися до Росії навіть обіцяють фінансову допомогу. Наразі у Латвії проживають декілька тисяч колишніх офіцерів радянської армії.

Гавриш: Ющенко посланий Богом для України!

Готуючись до обрання академіком Академії правових наук України, С. Гавриш написав відкритого листа Президентові України, у якому зазначив, що Ющенко посланий Богом народу України, і сумує з того приводу, що доля розвела його з ним по різні сторони барикад.

Івана Павла II причислять до лику святих

Хоча за католицькими канонами процес беатифікації може розпочатися лише через п’ять років по смерті Папи Римського, однак, враховуючи заслуги свого попередника, новий Понтифік Бенедикт XVI вирішив правила обійти та розпочав процес зарахування свого попередника до лику блаженних.

Укранців миритимуть з поляками

19 червня у Варшаві, а 26-го у Львові проходитиме євхаристійний конгрес за участю духовенства, на якому озвучать звернення про примирення двох сусідніх народів - українців і поляків. Кардинал УГКЦ Любомир Гузар вважає: якщо два народи хочуть забути гіркі сторінки минулої історії, вони мають знайти шляхи порозуміння.

До ЄС і НАТО через референдум

Питання вступу України до Європейського Союзу і НАТО вирішуватимуться на всенародних референдумах. Про це заявив Президент України В. Ющенко.

Чехія компенсує жертвам радянської окупації

Президент Чеської республіки Вацлав Клаус підписав закон, який передбачає виплату компенсації жертвам радянського вторгнення у Чехословаччину в 1968 році. Родичі загиблих та поранених під час окупації зможуть отримати грошову компенсацію у розмірі до 6,5 тис. доларів США.

Загострення стосунків між Грузією та Росією

За попередньою домовленістю, свої військові бази в Грузії Росія зобов’язалась вивести до 15 травня. Оскільки цього не зроблено, Тбілісі вимагатиме від Росії припинення функціонування баз до 1 січня 2006 р., а військовим буде відмовлено в отриманні віз на в’їзд до цієї країни.

Українські фільми в Каннах

Цього року вперше за часів незалежності дві українські роботи візьмуть участь у Каннському фестивалі. Молодий режисер Тарас Томенко представлятиме стрічку “Пересохла земля”. Документальна стрічка Ігоря Стрембицького «Подорожні» братиме участь у конкурсі короткометражних фільмів.

За матеріалами інформагентств та наших кореспондентів

САМОВИКРИТТЯ

Щойно правоохоронні органи почали переслідувати високопосадових корупціонерів, мафію, що 13 років грабувала Україну, як уся ця публіка кинулася рятуватися. Вони тікають. Але дуже цікаво, куди саме вони тікають? А тікають вчорашні можновладці до російської столиці. Чомусь не до Лондона, не до Вашингтона, не до Парижа, а до Москви.

Що ж, хто кому служив, той туди і тікає. Росіяни цих людей Україні не повертають, хоча мають з нами угоду про взаємне повернення обвинувачених. Справді, навіщо їм це робити? Адже якщо сьогодні віддати цих утікачів країні, що має на них законні претензії, то завтра буде важко знайти охочих працювати на Москву.

Нині там сформувалася ціла колонія вчорашніх київських та регіональних начальників. Живе в Москві прикрозвісний Ігор Бакай, екс-шеф ДУСі (Державного управління справами) за Кучми, якому нарахували як мінімум 500 мільйонів гривень, вкрадених в українського народу. Перебуває під промінням кремлівських зірок екс-міністр внутрішніх справ Білоконь, екс-губернатор Сумщини Щербань (він так поспішав на рятівну для нього північ, що кинув тут унікальну колекцію російських самоварів – понад 100 виробів), екс-голова Одеси Боделан, екс-головний „підрахуй” ЦВК Ківалов. Живуть вони там спокійно, не ховаються, деяких уже бачили в нічних розважальних закладах Москви. А російські колеги нашого шефа НКВС Юрія Луценка кажуть, що не можуть допомогти українському слідству, бо не знають, де шукати тих панів. Не знаю, чи дочекається міністр Луценко екстрадиції цієї братії, бо Москва своїх не здає. Але українському народові ще раз демонструють, хто стоїть за спиною розкрадачів України, хто стоїть за нинішньою так званою „опозицією”. Якби ж та Москва забрала нині всю свою наволоч з України, наскільки легше нам було б жити. Однак, то звичайна політика північно-східного сусіда. Росія завжди тримала на всякий випадок у своєму резерві відданих їй політиків для призначень на керівні посади в сусідніх державах. Не відмовляється вона від цих політичних засад і тепер. Є там ціла група промосковських політиків для Молдови, десь сидить в московській кишені грузин-чекіст Ігор Георгадзе, є команда для Азербайджану, Казахстану, Киргизстану, Узбекистану, Туркменії. Звичайно, названі в цій статті громадяни України, діячі режиму Кучми, є політичними банкрутами, і в українській політиці їм нічого не світить. Але тут Москва дотримується принципу: кожна її людина має знати, що Росія завжди врятує тих, хто працював на її інтереси проти власного народу. Вона намагається це робити не лише на власній території, але й на сусідній. Нещодавно Державна Дума Російської Федерації звернулася до Парламентської асамблеї Ради Європи з вимогою розглянути поведінку України, бо, мовляв, у нас роздмухують „політичні репресії проти опозиції”.

Такі заяви справляють неабияке враження на тлі залишків свободи слова в Росії, жорсткого придушення інакодумства в цій країні, геноциду в Чечні, тюремних нар олігарха Ходорковського, який насмілився публічно покритикувати Путіна і негайно опинився за гратами. А деякі міжнародні ЗМІ повідомляють, що в автономній Республіці Марій-Ел, де маленький корінний народ марі змагається за національне самозбереження, лідерів цього народу брутально і жорстоко б’ють „невідомі особи” – знайомий почерк. Багатьох представників марійської національної інтелігенції звільняють з роботи, в газетах організовуються кампанії ідеологічного цькування марійських націоналістів. Але того, що відбувається на власній території, Державна Дума Росії не помічає, бо вся її увага прикута до України.

Всі ці факти нашому народові треба глибоко усвідомити і позбутися найменших проросійських ілюзій, бо такі ілюзії є реальною загрозою самостійному існуванню української держави.

Нині Москва грає нову провокацію. Кремль звинувачує Україну в намірах скинути режим Лукашенка в Білорусі. Ці звинувачення можуть бути використані для організації тиску на нашу державу, для шантажу і погроз. Але нам своє робить. Треба домагатися, щоб Росія повернула в Україну тих наших громадян, до яких слідчі прокуратури і МВС мають багато питань. Москва відмовить? Так, але нехай ще раз покаже світові своє справжнє обличчя.

Мирослав Плай

ДО ЄВРОПИ ЧИ ВІД?

Звичайно, до приїзду гостей причепурився Хрещатик! Ще й як... І каштани спалахнули свічками так, як тільки можна було попри двотижневу відсутність травневого сонця засяяти на честь європейських гостей - від незнаної нами Португалії й до... знаних, як облуплених. Із віце-столиці, тобто з Харкова: двоє нерепаних кавеенщиків, заховавши сором у чужі їм жовтогарячі футболки, ревли в мікрофони таким «падмасковним нарєчієм», зманюючи наївняків привселюдно роздягатися й рахувати ґудзики на своєму неглі-же, тільки б одержати приза - стартовий пакет ЮЕМСІ (ЮМС), що гості столиці здвигали плечима: оце так?.. «Оглуши і принижуй!» - це ноухау від безпардонної компанії зв’язку, яка нічого «ноухавного» не внесла в імперську формулу «Розділяй і володарюй!»... Знехтувано наше екологічне законодавство про неоглушення ближніх. Задушевні бесіди - неможливі: ніби ви на аеродромі!

Перший День Європи на своєму початку все ж таки вирує піснями, танцями дитячого ансамблю «Барвінок», вернісажем портретів Нарбутових козацьких полковників у наметі “Ukraine”, куди нескінченним потоком ідуть старі й малі нащадки, щоб прилучитися до нашої історії, відчути незнищенний дух козацтва, і, може, навіть спокутувати свою непам’ять...

Елегантськи частують киян сувенірами прибалти, французи, голландці, повсюди жваво йде торгівля напоями під контролем міліцейських трійок - усе в суто європейських рамках. Ось кобзар-лірник Василь Нечепа, зусиллями якого неоціненні народознавчі портрети пензля Данила Нарбута потрапили з Черкас через МАУП на Хрещатик, - наладував свою кобзу, щоб подарувати гостям «державного» намету свою думу про Данила, оборонця козацтва. Не надійтеся й не ждіть, козацькі діти... Децибельні речники навпроти, яким ЮЕМСІ добряче заплатила, ревуть так, що й «Барвінчата» припинили спів. Та ще до дітей у намет ввалився юемсіст і імперативним шляхом вирвав шнури звукопідсилення, яке забезпечувало TV - “Просвіта”. Право джунглів? То в Європі вони не культивуються, оті джунглі з орангутангами. Неодноразові прохання до юемсістів - зменшіть рівень звукоподачі, бо ні дитячого хору, ні кобзаря не чутно, - цинічно відкинуті: «У нас єсть распорядітель, ми ні прі чьом!»

А чого вартий бренд цієї компанії - «Ми - вдома»? А ми ж тоді де, панове організатори «Дня Європи»? У вигнанні, чи в рідній Столиці?

Чому ж до намету «Україна» не завітав жоден державник чи бодай столичний куратор акції - щоб запитати, як справи, господарі європейського свята? Що заважає вам набувати очок у європейській «Табелі про ранги»? Адже в цьому тестаменті переекзаменувань не дають... Представляючи на головній естраді шановних гінців від держав, міські культурологи назвали ім’я лише головного юемсіста - можливо, за «музику» сплатив саме цей *хрещений тато* («sponsor», - англ.), але вся шеренга інших безіменно мовчала. Прости нас, Європо! Плати за музику, і будеш ти нашою патронесою. Така логіка травневої суботи в Києві. Буде інша - світ помітить. Оглушені звірячим ревінням усе тих-таки «кавеенщиків», які нав’язують святкуючим потокам людей свої бездарні фельдфебельські експромти «ваші тєла всьо бліже», люди йдуть до кобзаря Василя Нечепи - заспокой цю звукову інтервенцію! А розпорядник хто... Єдине, що кобзар щиро дозволяє — це задовольнити прохання все нових і нових бажаючих: «Давайте, пане характернику, сфотографуємося з Вами на тлі славетних козацьких полковників і гетьманів». Сотні спалахів фотокамер за день. Агресивні прагматики можуть лише мріяти про таку прихильність українців. Скільки б не ображали вони нашу гідність, усе одно - центр Європи знаходиться в Україні, про це нещодавно ще раз нагадав у ЗМІ наш Президент. І ми певні, що саме він зробить так, щоб у європейській Столиці панував доброзичливий дух української гостинності, шаноби, толерантності і рівних можливостей для учасників процесу європеїзації. Без отого рудиментарного імперського відукушування ґудзиків на чужих кунтушах. Свято ж Днів Європи в цілому вдалося, воно має перспективу і шанс удосконалювати нас і себе - шануймо свою гідність.

Борис Боярець

нація і держава
17.05 – 23.05. 2005 р.

КОНИК ДВОМОВНОСТІ В ПОГОНІ ЗА ДЕПУТАТСЬКИМ КРІСЛОМ

Колись Дмитро Донцов попереджав, що українська національна ідея не може мати нічого спільного ні з комунізмом, ні з соціалізмом. Сьогодні ми в цьому переконуємося ще раз, ставши свідками антиукраїнської діяльності лідера СПУ Олександра Мороза.

Виявляється, не випадково СПУ разом з КПУ мітингували на Хрещатику під червоними прапорами, тим самим засвідчуючи свою солідарність з Московською імперією. Сьогодні ту ж саму солідарність з одвічним ворогом України демонструє Мороз, намагаючись нав'язати українському народові сумнозвісну двомовність. До речі, Янукович у боротьбі за російський електорат теж обіцяв Москві як один зі своїх президентських подарунків ту ж двомовність.

Готуючи Москві такий же подарунок, соціалісти демагогічно твердять, що такі вже, бач, в Україні реалії склалися: одна половина населення розмовляє українською мовою, а друга – російською, тож нібито обидві мови повинні мати однаковий державний статус.

Ніякої логіки в цих теревенях немає. Двомовність в Україні Російська імперія насаджувала протягом століть. І не тільки дискримінаційними указами, а й жорстокими переслідуваннями носіїв української мови. Голодоморами і депортаціями знищувалися аборигени, а на їхнє місце масово переселялися з Московії росіяни та російськомовні люди інших національностей. Ось так і складалися канібальські „реалії", на які посилається криводушний лицемір Мороз.

Треба враховувати і той факт, що національно свідомі російськомовні громадяни України в переважній більшості своїй і не думають виступати за надання державного статусу російській мові. Як громадяни України, а не Росії, вони хочуть, щоб їхня держава була міцною, шанованою в усьому світі, що може забезпечити тільки перемога української національної ідеї, якою передбачається державний статус в Україні тільки української мови.

Не даремно „нова опозиція", очолювана „професором"-зеком Януковичем використовує питання двомовності для розпалювання протистояння між Заходом і Сходом, для розколу Української держави. Так діяли, діють і будуть діяти всі вороги українського народу, до яких, безумовно, належить і соціаліст Олександр Мороз, який у примарній погоні за владним кріслом готовий зневажити і продати національний скарб – нашу рідну українську мову.

Арсеній Главацький,
с. Нове Село, Хмельниччина

НЕ ВСЕ МАСЛЯНА МОСКОВСЬКОМУ ПОПУ

Зрадницька політика Кравчука та Кучми дала можливість так званій Українській православній церкві Московського патріархату помітно посилити свої позиції на Херсонщині (як і по всій Україні).

Більшість храмів області опинилися в руках церковних резидентів сусідньої держави. Вже сходячи з історичної арени, кучмівський режим у грудні минулого року поспішив віддати Московському патріархатові Свято-Катерининський собор в Херсоні. Та й це не наситило зажерливих батюшок: вони домагаються приватизації ще 164 храмів та будівель. На щастя, Президент України Віктор Ющенко підписав указ про неможливість приватизації культових споруд. Та й віруючі, дякуючи Помаранчевій революції, порозумнішали.

Під час виборів московські церкви ревно підтримували Януковича, який за це виділяв для них великі кошти, не даючи ні копійчини на українську церкву. Сьогодні представники московської церкви возять Україною „чудотворні ікони", вимагаючи у довірливих прихожан гроші. Побувала така „чудотворна" і в Херсонському Успенському храмі. А на виході роздавали газету „Православний телеграф" з агітацією проти Ющенка, України й української церкви з провокаційними закликами типу „Вставай, страна огромная..." Такий нехристиянський дух московського православ'я викликає все більше незадоволення серед українських християн. Багато хто збирається перейти в лоно Київського Патріархату. У Херсоні сьогодні таких – 30%, а по області – до 90%.

Конгрес-інформ

ФАРИСЕЇ ВІД СПУ

Проблему української мови в Україні ще й досі не вирішено: державною проголошено, але такою вона ще не стала. Утвердженню її чинять опір навіть українці, яких імперія встигла перетворити на національно-безхребетних перевертнів типу Яковенка, Вітренко, Марченка... Російський шовінізм у супрязі з українською байдужістю та лакейством призвели до того, що сьогодні російська мова стала панівною у ЗМІ, в книговидавництві, в армії, в спорті. Де ще є в світі така держава, парламентарі якої нехтують державною мовою так, як це роблять депутати?.. Серце справжнього патріота кров'ю обливається. Щоб покінчити з цією національною ганьбою, треба разом, громадою, як це було на Майдані під час Помаранчевої революції, стати на захист української мови. Єдність, єдність і ще раз єдність усіх патріотичних сил – неодмінна умова успіху у цій надзвичайно важливій справі.

Законопроект соціаліста Олександра Мороза „Про мови в Україні" свідчить про нерозуміння ситуації партією. Замість того, щоб допомогти українцям здолати перешкоди на шляху утвердження рідної мови, Мороз напередодні Дня Соборності України вніс до Верховної Ради проект Закону, шкоду якого важко переоцінити. Виправдовуючись, Олександр Мороз твердить: „Я не дбаю про права росіян чи молдаван. Я дбаю про права усіх громадян України".

Лукавить пан соціаліст! Якщо надання статусу офіційної потрібне для захисту прав російської мови, то чому ж він не пропонує того ж статусу, наприклад, для татарської чи румунської мов?

У Луганську немає жодної української школи, а в Донецьку та Дніпропетровську стара влада закрила останні українські класи. Невже для захисту прав тамтешніх українців потрібно надати російській мові статус офіційної?

Свого часу я уважно прочитав у „Сільських вістях" заяву парламентської фракції Соціалістичної партії України під промовистою назвою „Припинити розколювання українського суспільства". Мені тоді здалося, що у Олександра Мороза та його партії справді чесні наміри. На жаль, час показав, що дії українських соціалістів змушують нагадати сказане Ісусом про фарисеїв: і слова у них – вірні, але діла – погані.

Петро Скочиляс, Львівщина

„ГОВОРЯТЬ ЧЕРКАСИ" ГОЛОСОМ БЕРІЇ

Доля України в цій війні між двома імперіалістичними потугами, серед іншого і за володіння Україною, особливо трагічна.

Московська геноцидна окупація України з багатьма мільйонами людських жертв змінилася німецько-фашистською геноцидною окупацією, а потім знову, і знову геноцидною, московською. По території України війна прокотилася двічі, несучи смерть і страшну розруху.

Вітчизняну війну українського народу проти обох агресорів, яку вела Українська Повстанська Армія з 1942 р. до 50-тих років, ми, на жаль, програли і світло Свободи і Незалежності прийшло в Україну лише в 1991 році.

Але це світло виявилось безсилим швидко оздоровити український національний організм від трагічних наслідків довготривалої і підступної московської окупації.

Ще й тепер, у 60-ті роковини дня пам'яті жертв II світової війни, а українські жертви чи не найбільші в світі, черкаське радіо замість правди віщає населенню області московсько-імперський міф сталінсько-беріївського пошиву.

Але ось, 27 квітня, в обласних вістях черкаського радіо (Редактор Валентина Богуцька) чую таку тираду: „Він (прізвище не запам'ятав) пройшов Велику Вітчизняну війну, а потім боровся з бандитизмом в Литовській республіці". Ці слова мене вразили у саме серце. Це ж той самий „бандитизм" у московській транскрипції, що і „бандитизм" героїчних воїнів ОУН-УПА.

Що подумають про помаранчеву Україну литовці, які слухали таке черкаське радіо, що вони розкажуть про нас у Литві і Європі?!

Безумовно, ми всі, хто вижив у тій війні, і хто народився і живе після війни, низько схиляємо голови перед кожним воїном, хто бився проти біснуватого гітлеризму. Свідомі українці ще нижче схиляють голови перед героїчними воїнами ОУН-УПА, які воювали і проти німецького фашизму, і проти московського імперіалізму, наближаючи тим самим світло Свободи і Незалежності України. Так само свідомі українці ставляться до аналогічних ОУН-УПА національно-визвольних військових формувань країн Прибалтики.

Коли ж перемруть московські раби в Україні?! Коли змиємо з себе „грязь Москви"?

Звертаюсь через газету до конкретних органів (до керівника СБУ пана Турчинова) і прошу провести розслідування щодо цієї передачі черкаського радіо: матеріали на учасника геноциду проти литовського народу (про якого йшлося в передачі), якщо вони мають склад особистого злочину або виявляться корисними для встановлення фактів скоєння злочину підрозділом, в якому той служив, передати литовським компетентним органам та ініціювати кадрові зміни в редакції черкаського радіо.

Маємо нарешті викорінити і московських імперців, і тих, хто їх пропагує в ЗМІ України.

Микола Білий

РОЗОРИВШИ ЗАВОД І ОБЛАСТЬ, - БЕРЕТЬСЯ ЗА ДЕРЖАВУ

Компетентні геологи продовжують твердити, що на Херсонщині немає покладів золота. Однак цю думку рішуче спростував колишній директор унікального напівпровідникового заводу „Бригантина" Валерій Третьяков. Не без його допомоги підприємство, що не мало аналогів у всьому СРСР, перетворено на звичайний млин. Господарями його стали турки, а в гаражі Третьякова знайдено шість кілограмів золота.

Згодом Валерій Третьяков став головою Херсонської облради і добросовісно довів область до повної розрухи. Скільки золота „накопав" спритний ділок на цій операції, наразі невідомо, оскільки обласна прокуратура вперто не порушує судової справи, хоч давно вже одержала відповідні документи.

Передчуваючи перемогу Помаранчевої революції, Третьяков став керівником виборчого штабу В. Ющенка на Херсонщині, критикував „злочинну владу" на мітингах, чим викликав глузливі усмішки справжніх учасників революції. І яким же було здивування і обурення героїв Майдану, коли вони дізналися, що Валерія Третьякова призначено заступником міністра промисловості. Скадовський „золотошукач" став другою особою в міністерстві, яке разом з фондом держмайна протягом 14 років цілеспрямовано нищило українську промисловість.

Тетяна Карпець, м. Херсон

МОСКОВСЬКИЙ "SEKOND HAND"

На Запорізькій землі, колисці України, і після Помаранчевої революції ще живуть за законами „Совєтского Союза", триває росіщення, всі засоби масової інформації знаходяться в руках зайд. З екранів телевізорів, по радіо звучать чужі нам пісні.

Як же набридли усі оті єсаули, шарманщики, кіркорови, отой московський „sekond hand" на зразок „зачем я дура тебе поверила".

На каналах ТВ-5, „Алекс" часто чуємо просто ворожі, антидержавні висловлювання. Ці ЗМІ підтримували кучмівсько-януковських ренегатів і їхніх послідовників Березовського, Карташова, інших, які закликали до відокремлення запорізької землі від України.

Мова для кожного українця є кодом для розпізнання: свій – чужий, і коли я чую нового нашого губернатора російськомовного Артеменка, то розумію, що це чужинець, котрий не любить Україну, її мову, релігію, звички, свята, не любить націю. Чи зробить ця людина для України що-небудь корисного? Ні, і ще раз ні. Духовно слабка ця людина для запорізької землі.

На мій погляд, держава повинна негайно розглянути питання українізації суспільства і, в першу чергу, призначати в державні структури україномовні національні кадри. Адже українці були відокремлені від влади ще за часів панування московсько-комуністичних посіпак. Всі українці – від заходу до сходу - мають об'єднати зусилля для захисту української мови, звичаїв, землі від ренегатів. Хотілося б, щоб мене почула влада та вжила заходів щодо захисту українців в Україні. Якщо ми не зможемо захистити рідну землю від експансії російської мови зараз, то в майбутньому це зробити буде важче. Хай за приклад нам буде Прибалтика, яка паралельно з економікою вирішує мовне питання, і в них національні проблеми опрацьовані краще.

Петро Лобан, м. Запоріжжя

КУЧМІВСЬКІ НЯНЬКИ ЩЕ ПРИ ВЛАДІ

Заступник глави Херсонської ОДА Юрій Горбенко, який під час виборів підтримував Януковича, ще й досі тримається за владний портфель, як і сам глава Б. Силенков. Люди обурені: ще недавно Силенков хвалився тим, що нянчить Кучминого онука, а Горбенко як член „Трудової України" багато зробив для примноження багатства Кучминого зятя Ігоря Франчука. Більше того, Горбенко ще й „теоретичну базу" під своє узурпаторство намагається підвести: „Когда в 1945 году наши солдаты возвращались на заводы и фабрики, в родные села, никто из них не требовал должностей. Те, кто был на Майдане, боролись за свою страну, а не за портфели".

Демагог дурня корчить. Та не для того ми стояли на Майдані, щоб при владі залишилися няньки кучминих онуків та лакеї кучминих зятів.

Конгрес-інформ

нація і держава
17.05 – 23.05. 2005 р.

ШЕПЕТІВЩИНА ВТРАЧАЄ ВІРУ В ЗМІНИ НА КРАЩЕ ЖИТТЯ

Звернення до керівників коаліції «Сила народу»

Як і переважна більшість українців, які виступили на захист демократії і свободи і підтримали В.Ющенка на пост Президента України, ми повірили, що зі зміною влади в державі відбудуться кардинальні зміни, розпочнеться творення Української незалежної соборної держави і будуть втілюватися в життя лозунги, що звучали на всіх майданах - від Києва до найвіддаленішого села.

На превеликий жаль, чим далі від незабутніх подій Помаранчевої революції, тим менше залишається віри в реалізацію хороших слів, якими була наповнена передвиборча програма Віктора Андрійовича. І головною причиною наших розчарувань є розв'язання кадрових питань. Тривають традиції спадкоємності влади. Криміналізовані клани, які за часів Кучми контролювали економіку, банківську систему, суди і прокуратуру, приватизували і розпродали більшу частину народних багатств, знов посіли владні крісла.

Яскравим прикладом є Шепетівщина. Новим головою Шепетівської РДА призначено В.П.Кутю, колишнього керівника шепетівського відділення «Промінвестбанку», голову Шепетівської міської організації Партії національного економічного розвитку України, яка рішенням свого з'їзду підтримала В.Януковича.

Залишились на своїх посадах всі заступники попереднього голови та інші працівники Шепетівської РДА, які протягом останніх років своєї роботи зруйнували соціально-економічну інфраструктуру Шепетівського району, довели народ до зубожіння, а під час виборів грубо втручалися у виборчий процес та були причетні до фальсифікацій. Районну медицину очолює П. Трофімчук, який як довірена особа В.Януковича по 195 Славутському виборчому округу погрожував відмовити у наданні медичної допомоги хворим, які голосуватимуть за Ющенка, медперсоналу погрожував звільненням за непослух.

Не меншої «похвали» заслуговують і інші керівники районного масштабу, зокрема міськрайонного центру зайнятості – К. Греля, управління пенсійного фонду (голова В. Кутя – дружина В. П. Куті), помічник народного депутата С.Буряка в 195 Славутському виборчому окрузі – В.Осінський, редактор газети «Шепетівський вісник» - С.Мороз, Шепетівського держлісгоспу – В.Сасюк, ВАТ «Шепетівкагаз» - В.Турінський, районних електромереж – Д. Гринька та керівники підприємств залізничного вузла ст. Шепетівка. Громадськість вже не вірить, що бандити сидітимуть у тюрмах. Мешканці села втрачають останню надію на будь-які зміни на краще, а сотні сільських вчителів, медпрацівників, фермерів вже зараз відчувають на собі глузування зі сторони старої-нової влади в районі. Вони запитують: «Де обіцяні Ющенком погодження всіх призначень на місцях зі штабами та керівниками партій, що входили до коаліції «Сила народу»?

За таких обставин не зможемо отримати жаданої перемоги під час виборів 2006 року! Не будьте осторонь цих проблем, і тоді переможе правда, демократія та закон!

Т. Нагулко - голова РО КУН, депутат ВР України І скликання;
Б. Одуд - голова МО КУН;
О. Єсіпова - голова МО ВО партії «Батьківщина»
О. Лихобаба - голова МО «Наша Україна»;
М. Дзявульський - голова МО УРП «Собор»;
Є. Ступак - голова РО УРП «Собор»;
Я. Мосійчук - голова МО НРУ;
К. Бабій - голова РО ВО «Батьківщина»

КУДИ ВЕДЕ НІКОЛАЄНКО?

Всеукраїнське педагогічне товариство ім. Ващенка розповсюдило заяву, в якій висловило занепокоєність з приводу використання адміністративно-урядового важеля в посиленні впливу на сфери освіти та науки однією з багатьох партій – СПУ. Зокрема проявом цього стало підкреслено автономне проходження соціалістів 9 травня вулицями Києва, на чолі яких був і міністр науки та освіти С. Ніколаєнко, а основний контингент учасників ходи становила залучена ректорами та директорами студентсько-учнівська молодь.

ВУПТ ім. Ващенка розцінює цей факт як нехтування важливим для сфери освіти принципом департизації. Невипадково в очолюваному соціалістом міністерстві не дістають належного відгуку звернення громадськості стосовно запровадження в усіх ланках освіти чіткої системи національного виховання, формування патріотичного нового покоління будівничих Української держави.

ВУПТ ім. Ващенка закликало Президента України, керівника уряду, широку українську громадськість посилити увагу до нарощування освітою державорозбудовчого та державозміцнюючого потенціалу, до остаточного звільнення цієї сфери від догм та стереотипів тоталітарної доби.

Роман Васюрко

ДЕ ПРАВДА?

Під час Помаранчевої революції на Майдані Незалежності почув такі слова: «Я думала, что здесь одни бандеровцы, а здесь и люди есть!». Цю фразу сказала дівчина з групи молодих людей. Вони були без помаранчевої атрибутики, напевно, приїхали десь із «регіонів». Але очі в них світилися від подиву, обличчя були добрі, усміхнені. Я не втримався, підійшов до них і спитав: «А хто такі бандерівці?». На що юнка відповіла, що це були бандити, які грабували і вбивали «советских людей».

Оце так відповідь - на чотирнадцятому році незалежності!

Коли ж нарешті в школах і в інститутах України діти вивчатимуть правдиву Історію України. Коли на державному рівні вояків ОУН-УПА визнають героями і захисниками України? Чому деякі депутати Верховної Ради не виконують закон про державну мову? Нова народна влада повинна взятися за вирішення цих наболілих проблем!

Ю. Шепетюк, член КУН, м. Київ

ДУМАЙ, ДУМО

Державна Дума РФ готує законодавчий акт про стратегію відносин Росії і України.

Політична еліта імперії має дві точки зору щодо цього законопроекту. Одні - за ділове співробітництво з дотриманням інтересів обох держав. Інші - за жорсткі заяви, обмеження, претензії, викручування рук і залякування України в дусі давнього ордизму. Прихильники другої позиції мітингують біля українського посольства в Москві з гаслами-закликами "Врізати хохлам!", "Відключити електроенергію, газ і каналізацію!", "Оттяпать Крим!" і таке інше. Так можуть діяти великодержавники-колонізатори, шовіністи-держиморди і мізантропи-ксенофоби не з слов'янськими, а з золотоординськими генами.

Три з половиною століття багата українська земля і працьовита нація частково чи повністю були колонією Московщини, вугільно-металургійно-хімічною базою її економіки й основою добробуту її населення. Росія довгий час не мала вугілля (Воркута і Кузбас стали розробляться за Союзу), металургія Уралу животіла на деревному вугіллі або привезеному з України.

У Союзі частка економіки України становила 25-30% загальносоюзного виробництва. Хто кого годував: Росія українців, як кричать нині на мітингах, чи навпаки? А за що хочуть "врізати хохлам"? Що під цим розуміти? Чи Україна "оттяпала", чи хоче "оттяпати" Петербург або Кубань, колонізовані Росією ханти-мансійські та ненецькі нафтогазоносні райони? Хіба тільки за те, що нині Україна вже не хоче бути колонією в складі Імперії. А щодо відключення електроенергії, газу й каналізації... Хіба Росія дарує Україні свою електроенергію, нафту і газ? А скільки за три століття Росія за безцінь забрала вугілля з Донбасу і газу з Дашави і Шебелинки, продуктів тощо? Заплатили за це? Україна нафту й газ купує для добра ж російської економіки. Повинні Україні-покупцеві красно дякувати, що купує. Кому Росія продаватиме електроенергію, нафту і газ — Фінляндії, Китаю, Казахстану? Як без України Росія продаватиме Західній Європі? Як заробляти нафтогазодолари, адже лише вони тримають нині сяк-так економіку Росії.

Щодо "каналізації" заперечень немає. Якщо в Росії кнопка від української каналізації - натискайте швидше.

Важко уявити собі, якою була би нині Україна, якби на виборах переміг москвофільський, україноофобський президент Янукович з 17% російськомовної, переважно колонізаторської, а не трудової, нацменської діаспори з партією таких же нацменських олігархів-регіонців. Україна для них - лакомий кусок. Зупиніться, господа, не лютуйте надаремно. Українська нація у важкі часи завжди висувала мудрих синів, які вміли рятувати-боронити її — великокнязя Кия, гетьмана Хмельницького, Президента Ющенка. І тепер нація оборонила себе достойно. Має за це повагу світової громадськості. І в майбутньому оборониться. Ми стали не такими, якими були до виборів. І назад вороття немає.

А тому думай, Державна Думо, думай...

Микола Галичанець

МАЙДАН НЕ ПРОЩАЄ ЗРАДИ

Протягом багатьох років керував я в Запоріжжі клубом „Відродження культури, мови і державності України". Наприкінці 2003 р. кучмівсько-януковицька влада знищила його. Оскільки люди збиралися на моїй квартирі, то зловмисники знівечили квітник під моїм вікном, а на мене ще й наклали штраф.

Тільки через рік після багатьох моїх скарг з підписами очевидців прокурор району скасував те рішення. Тоді я звернувся до нього з письмовим проханням надати мені довідку про незаконність дій райдержадміністрації стосовно мене. Прокурор скривився: мовляв, заява моя написана українською мовою, якої він не розуміє. Переписав я заяву російською, і що ж? Гроші, відібрані в мене під виглядом штрафу, повернули, але довідки не дали, щоб я не мав документа для порушення судової справи...

Наш запорізький клуб „Відродження культури, мови і державності України" чимало зробив для перемоги Помаранчевої революції. Я неодноразово зустрічався і листувався з Віктором Ющенком, Юлією Тимошенко, іншими лідерами. Усі вони тоді казали й писали: як тільки ми переможемо, все в країні зміниться на краще.

І от ми (ви?) перемогли. А що змінилося? В нашому славному Запоріжжі всі оті прокурори, судді, чиновники – п'явки людські залишилися на своїх місцях. Скаржимося на нові злочини та гоніння вцілілих ворогів революції, та керівники держави не відповідають на наші листи.

Закрадається підозра: у нашого народу хочуть украсти здобутки Майдану! І підтверджень цьому чимало. Чи ж це не диво: секретар Ради Національної Безпеки і Оборони Петро Порошенко вважає себе чи не першою особою після Президента. Що ж до діяльності цієї людини, то тут не відчувається турботи про національні інтереси. Коли ці інтереси треба захищати від нахабнючої Росії, то пан Порошенко мовчить. Очевидно, інтереси особистого бізнесу підказують йому лінію поведінки: з грошовитою і впливовою Росією не треба сперечатися, а то ще, не дай, Боже, постраждають прибутки його виплоду, названого чомусь „Рошен" (дуже по-українськи).

Мабуть, ті ж мотиви керують цим державцем, коли він намагається придушити всіх, хто справді вболіває за Україну. Але даремно стараються ренегати. Ми, творці Помаранчевої революції, знаємо: не було б Майдану, не було б і нової влади. А Майдан ніколи не простить зради!

Василь Сенченко, м. Запоріжжя

КИЇВСЬКИЙ КОНГРЕС ГОТУЄТЬСЯ ДО ВИБОРІВ

14 травня в Будинку вчителя відбулася чергова конференція Київської міської організації КУН.

Приурочена до 85-річчя з дня народження Слави Стецько, вона розпочалася з пошанування славної пам'яті засновника та першого голови Конгресу. Слово-спомин про пані Славу виголосив член Головного проводу КУН Богдан Павлів. Від імені учасників конференції до її могили покладено квіти.

Далі націоналісти столиці аналізували перспективи парламентських виборів наступного, 2006 року. Формулюючи завдання міської організації в період підготовки до виборів, її голова Михайло Мохналь наголосив, що основні напрямки роботи партії, визначені ще при її створенні у 1992 році, залишаються актуальними й донині. За роки незалежності України національна ідея не стала стрижнем її побудови, а навпаки, за нових форм і методів зазнала протидії й несприйняття інститутами державної влади. Наслідком такої політики стала Помаранчева революція, яка продемонструвала незборимe прагнення українського народу до правди, добра і справедливості. Відзначивши вагомий внесок міської організації Конгресу в її перемогу, М. Мохналь наголосив, що і надалі роль українського націоналізму полягатиме в забезпеченні національної самодостатності укранців, включно з формулюванням та захистом національних інтересів в усіх сферах життя.

Готуючись до виборів, націоналісти Києва братимуть участь у підготовці концептуальних засад, спрямованих на забезпечення національної єдності, національної мобілізації; поборюватимуть дії партій і організацій, державних інститутів, посадових осіб, які ведуть антидержавну, антинаціональну політику. Пріоритетним для організації є моніторинг актуальних проблем життя міста, реалізація механізмів та засобів їх вирішення. У ході підготовки до виборів, говорив М. Мохналь, потрібно підвищувати рівень організаційно-партійної роботи, приділяючи особливу увагу кадровим питанням; залучати до виборчої кампанії знакові політичні та господарські постаті.

На конференції прийнято низку звернень та заяв, зокрема військового спрямування, а також стосовно кадрової політики нової влади, мови і культури та з приводу політичної ситуації у Києві. Висловлючи занепокоєння станом справ у цих сферах, націоналісти Києва пропонують своє бачення вирішення існуючих проблем.

Голова Шевченківської районної організації столиці Станіслав Людкевич проаналізував специфіку нового виборчого законодавства, сформулював основні етапи та складові підготовки до наступних виборів на рівні району. Він переконливо довів, що потрібна буде напружена праця з людьми на місцях та персональна відповідальність кожного партійця за свою ділянку роботи. Зважаючи на значний досвід участі у виборах, С. Людкевича обрано заступником голови Київської МО КУН з питань виборів.

Вісімнадцять членів організації представлятимуть столичний КУН на VIII Великому Зборі Конгресу.

Конференція продемонструвала намір міської оганізації Конгресу бути активним гравцем під час наступних виборів. Націоналісти Києва добре розуміють, що годинник уже заведений.

Конгрес-інформ

КОНГРЕС У ДІЇ

ПОКІНЧИТИ З МОВНОЮ ВІЙНОЮ!

З таким закликом звернулись учасники Запорізької обласної конференції Конгресу до чільних державних діячів.

"Нам, українцям, зрозуміло, чому окупанти різних мастей завжди нищили нашу мову. Вони добре знали: „Нема мови – нема нації, нема нації - нема держави". Той, хто бореться проти української мови, фактично бореться проти української держави" - йдеться в зверненні. Спроби надати російській мові статус офіційної запорізькі націоналісти розцінили як найбільшу загрозу національній безпеці. Вони звернулися до Президента України Віктора Ющенка з пропозицією терміново скликати Раду Національної Безпеки з мовного питання та розробити комплекс заходів щодо захисту української мови. У зверненні міститься вимога до народних депутатів та державних діячів, авторів законопроектів про надання російській мові статусу офіційної, відкликати їх та назавжди покінчити з ганебною війною проти української нації.

Василь Тимчина, голова Запорізької ОО КУН

ЖИТОМИРСЬКИЙ КОНГРЕС ЗВЕДЕ ПАМ'ЯТНИК ОЛЕГУ ОЛЬЖИЧУ

30 квітня 2005 року рішенням сесії Житомирської міськради обласній організації Конгресу виділено ділянку в центрі міста на розі вулиць Старовільської і Олега Ольжича для спорудження пам'ятника видатному поетові, чільному діячеві та теоретику українського націоналізму Олегу Ольжичу і розбиття скверу його імені. На цій земельній ділянці, де колись стояв будинок, в якому народився славний син України, члени Конгресу планують звести будинок, у якому розміститься музей Олега Ольжича та офіс Конгресу.

Прес-служба Конгресу.

НЕ ВИСТАЧАЄ ПАТРІОТІВ?

23 квітня конференція Київської обласної організації КУН прийняла звернення до Президента та Прем'єр-міністра України, в якому висловлено занепокоєння з приводу призначень на керівні посади до органів влади скомпрометованих за часів режиму Кучми-Януковича осіб.

Члени Київської ОО Конгресу брали активну участь як у виборах Президента України, так і в Помаранчевій революції. Їхній внесок у перемогу, а також усі подання на посади до органів місцевої влади зігноровано. Наслідок - справедливе обурення місцевих громад, їхня недовіра до чинної влади.

Київська ОО Конгресу вимагає від керівників держави дотримання принципу, за яким призначення на керівні посади відбувалися б на підставі формули: патріотизм, порядність, професіоналізм.

Прес-служба Конгресу

КРИВДА НА ПІСКУНА

Голова Криворізької міської організації Конгресу Валентина Кривда надіслала Генеральному прокурору телеграму наступного змісту: „Перебуваючи на Дніпропетровщині, голова комітету по боротьбі з корупцією та організованою злочинністю В. Стретович назвав головними корупціонерами Кривого Рогу міського прокурора та мера міста. У 2001-2003 рр. при виконанні будівельно-ремонтних робіт на 12-ти об'єктах міста було розкрадено близько 15 млн. грн. Це результат бездіяльності міської прокуратури.

Б'ємо на сполох, щоб кримінальна справа № 70059037 щодо об'єкта ліквідації підтоплення швидкісного трамвая не була похована Генпрокуратурою.

Подання міським прокурором рапорту про відставку – це спроба уникнути відповідальності за перетворення нашого міста на кримінальну столицю України. Вимагаємо ліквідувати міську прокуратуру, а міського прокурора притягнути до відповідальності."

Прес-служба Конгресу

ЧЕРКАЩАНИ ПІДПИСУЮТЬСЯ ЗА ВИЗНАННЯ ОУН-УПА

З метою висвітлення історичної правди про діяльність ОУН-УПА в роки Другої світової війни, 6 та 7 травня ц.р. Черкаською обласною організацією Конгресу Українських Націоналістів на центральній площі обласного центру проведено пікет-акцію. Націоналісти також збирали підписи під зверненням до Верховної Ради з вимогою прийняти Закон про надання ветеранам ОУН-УПА статусу учасників Визвольної боротьби українського народу за незалежність.

Позиція та активність черкащан перевершили очікуване. Чимало мешканців міста та області із зацікавленням зупинялись біля встановленого на площі стенда з інформаційними матеріалами. Люди уважно вдивлялись і вчитувались в страшні цифри і факти і ставали до черги підписати вимогу. Багато хто із перехожих - мешканців міста висловлював підтримку акції, невдоволення з приводу затягуванням владою вирішення даної проблеми. Були, звичайно, й люди, які висловлювали своє обурення: „Хотя ми і украінци, но нє націоналісти і нє любім фашистов".

Але загалом акція, як вважають її організатори, пройшла успішно. Члени обласного КУН наступну таку акцію під гаслом „ЧК-ГПУ-НКВД-КГБ – вбивці цвіту нашої нації" проведуть до річниці вбивства Симона Петлюри, під час якої оприлюднять матеріали про „кілерську" діяльність СРСР з винищення видатних діячів українського народу.

Назар Обідзінський,
референт Черкаської ОО КУН

ВЕЧІР ПАМ'ЯТІ ВОЯКІВ УПА В ХЕРСОНІ

10 травня в Херсоні відбувся вечір пам'яті вояків ОУН-УПА. У малій кінозалі „Ілюзіону" зібралися представники херсонської молоді та міської інтелігенції, ветерани ОУН-УПА.

Запрошені побачили художній фільм „Нескорений", присвячений діяльності генерал-хорунжого УПА Романа Шухевича, поспілкувалися з учасниками національно-визвольних змагань, поділилися враженнями від переглянутого фільму, дізналися про націоналістичний рух на Херсонщині у роки Другої світової війни.

На завершення вечора подруга Дарина Лелека заспівала під бандуру кілька повстанських та стрілецьких пісень. Замість традиційних троянд ветерани отримали в подарунок книжки на історичну тематику, а глядачі – приємні враження. Представники обласного істеблішменту на вечір не з'явилися.

Херсонський міський
осередок СУМ

ПРАВДА З ПЕРШИХ ВУСТ

5 травня дивилась по телебаченню передачу „Подробиці з перших вуст". Не додивилась - дістала серцевий напад. Боляче мені стало, як ветерани війни – комуністи, а також депутат Верховної Ради „товарищ" Симоненко паплюжили справжніх патріотів України. Учасники Великої Вітчизняної війни одержують хороші пенсії й мають відповідні пільги, а що мають ті, хто боровся за Україну, а потім понев'ярялись в тюрмах і на засланнях? Нічого. Мене, ученицю 9-го класу Львівської середньої школи №5 в 1950 р. разом з батьками вночі забрали зі своєї квартири, давши годину часу на збір, в товарних вагонах вивезли до Сибіру, в Томську область. Я відмінно вчилася. Після закінчення школи в супроводі міліціонера поїхала вступати в Томський медичний інститут. Мені не дозволили там вчитися, заявивши: „Вас привезли сюда вкалывать, а не учиться". Що довелося пережити мені і таким, як я, - знає лише Бог. Заочно я здобула таки вищу освіту, а потім пропрацювала вчителем німецької мови 30 років. У Сибіру померли і поховані дві мої маленькі донечки.

У 1963 р. я разом з батьками повернулась на Батьківщину, у Львів, де нам, звичайно, не повернули нашої квартири, а дали комунальну. Батьки мої вже померли, я залишилася сама, майже прикута до ліжка хвора людина, інвалід II гр.

Пенсію в квітні 2005 р. одержала в сумі 339 грн., половина цієї пенсії йде на оплату комунальних послуг, а ще ж ліки потрібно купувати... Але я все-таки безмежно рада, що тепер нашу державу очолює справжній українець Віктор Ющенко. Вороги нашої держави й далі брутально виступають проти визнання і вшанування вояків ОУН-УПА, а скільки їх вже залишилось після тих страждань, які їм довелося перенести? Було б справедливо, якби священна боротьба ОУН-УПА за свободу і державну незалежність України була визнана на офіційному рівні. Без цього не може бути справжньої Української держави.

Емілія Мельникова-Теодорович,
м. Львів

МІТИНГ-РЕКВІЄМ У ХАРКОВІ

8 травня в Харкові за участі багатьох громадських і партійних організацій, а саме: КУН, НРУ, УНП, козацтва, репресованих, КУМ та багатьох інших, відбувся урочистий мітинг-реквієм, присвячений створенню й діяльності УПА. Захід пройшов у молодіжному парку біля Пам'ятного знака, встановленого на честь Української Повстанської Армії.

Вів мітинг голова харківських націоналістів Богдан Дяків. Виступили: голова ХОО НРУ А. Семенченко, від УНП - В. Пасічник, ветеран війни А. Гречко, очевидці бойових дій УПА: В. Боєчко, Л. Стахів, багато інших. Звучали через гучномовці повстанські пісні.

Мітинг продемонстрував, що Харків стоїть в перших рядах борців за визнання УПА як армії, яка боролася за самостійну і соборну державу, і тільки брак політичної волі нинішніх її керівників створює умови для спекулятивних тверджень і заяв з боку одвічних ворогів України. Мітинг прийняв резолюцію з вимогою до Президента та Верховної Ради консолідувати націю. „ Є українська нація, є люди, які цю націю захищали зі зброєю в руках, а є вороги цієї держави, які завжди боролись проти всього українського. Нинішня влада - витвір народу українського і повинна зробити все для розбудови національної ідеї і визнання справжніх борців за українську державу", – така одностайна думка учасників мітингу.

Конгрес-інформ

ПОЛІТИЧНА КАЗКА

ДИВО ДЕМОКРАТІЇ

В одній грішній країні жила-була стара Влада. І була вона така нікчемна й недолуга, що багатостраждальний народ цієї країни врешті-решт не витримав та й відіслав цю Владу в опозицію. А колишню опозицію, що до часу під замком сиділа та розуму набиралась, - поставив собою правити.

І сказав народ новій Владі: "Веди нас, Владо, до життя кращого, щасливого - бо набридло нам по чужих світах бідкатись, печалі сьорбати та горем закушувати. Навчи нас, Владо, жити за Законом Божим - праведним. Поверни нам славу втрачену і захисти від поганого. А за це будеш гідна шани нашої та матимеш повагу в усьому світі."

Вислухала нова Влада народ свій знедолений та й слово мовила: "Біди твої, народе, - від браку демократії. Будь по-твоєму - навчу тебе цього дива заморського." І розпочала формувати "Уряд народної довіри". Формує та й приказує: "Стань, Уряде, чистим, як вода джерельна. Будь, Уряде, прозорим, як роса на сонці". До того взяла вона потроху з кожної правди, які тільки існують на землі; зварила з них кисіль толерантний; приправила його свободами небаченими; махнула три рази хустиною помаранчевою - і з'явилися в демократичному сяйві нові міністри, голови адміністрацій, керівники установ і відомств. Впали вони всі до ніг народу та й заприсяглися йому в довічному служінні.

І розцвіла з того дня країна занедбана. І пішла про неї слава нечувана. Олігархи жадібні розчулились — добро награбоване все на народне подвір'я знесли. Бандити жорстокі розплакались - самі у в'язниці посідали. А народ з тих пір став вже не народом зватися, а цивілізованим громадянським суспільством.

Ось так за допомогою дива-дивного, що демократією зветься, нова Влада врятувала країну грішну, яка до сконання наближалася.

Ігор Піголь

БОРОТЬБА ЗА ЗЕМЛЮ

КОНГРЕС ДОПОМАГАЄ СЕЛЯНАМ

Голова Тубільцівського сільського осередку Конгресу Українських Націоналістів Любов Горобець звернулась до Черкаського райсуду з позовною заявою до Тубільцівської сільської ради Черкаської райдержадміністрації (відділ земельних ресурсів Черкаського району) про невідповідність земельної частки (паю) у натурі і її площі, вказаній у сертифікаті.

Суть у тому, що Черкаська райдержадміністрація (відділ земельних ресурсів) запропонувала позивачу та іншим власникам сертифікатів отримати Державний акт на право приватної власності на землю в розмірі, що відповідає жеребкуванню від 26.09.2004 р., яке штучно зменшує розмір вже раніше виділеного рішенням Черкаської райдержадміністрації земельного паю. Ось і вирішила Любов Іванівна за підтримки членів Конгресу відстояти свої права та права селян у суді.

Позивач просила суд визнати збори власників земельних часток (паїв) сіл Тубільцівської сільської ради від 12.07.2004 р. недійсними, оскільки протокол зборів власників земельних часток (паїв) не вівся, президія не обиралася, реєстрація присутніх не велася, доручення осіб, не присутніх на зборах, не перевірялися, самі доручення не реєструвалися, а протокол зборів був сфальсифікований. Про це свідчить хоча би той факт, що у протоколі була зазначена померла особа.

Начальник відділу захисту майнових, інших особистих прав і свобод громадян та інтересів держави прокуратури Черкаської області В. Супрун у відповіді Л. Горобець зазначив, що перевірками порушень відносно власників земельних часток (паїв) відділом земельних ресурсів не встановлено.

Господні ж жорна повертаються повільно, але мелють якісно. Суд визнав протокол загальних зборів пайовиків колишнього КСП ім. Мічуріна, розташованого на території Тубільцівської сільради, недійсним, а збори - нелегітимними.

З цього можна зробити висновок: людям не треба боятися судів, а відстоювати своє право на землю, право бути на ній господарем. Члени Конгресу Українських Націоналістів для цього докладуть максимум зусиль і допоможуть селянам відстоювати свої права на землю.

Любов Сотниченко-Гафінова,
голова Черкаської ОО КУН

ЯК НАС РУСИФІКУВАЛИ

І СТАЛА ЧЕРЕНКІВКА „АЛЄКСАНДРОВКОЙ"...

Моє місто Сєвєродонецьк зараз називають центром українського сепаратизму, але це нісенітниця. Хоч Янукович з товаришами і провів тут своє збіговисько, але, на відміну від усієї Луганщини, у нас був найбільший відсоток голосів за Ющенка.

Я став передплатником газети „Нація і держава" і отримую часопис з превеликим задоволенням. Адже в нас, на Донбасі, дуже мало приділяють уваги українській мові. Поспілкуватися нею тут ні з ким. Але так було не завжди...

У селі, де я провів дитинство, завжди і всюди лунала рідна мова. І місто її не цуралось. Але у 70-х роках в нашому Сєвєродонецьку почали закривати українські школи, а українську мову стали вивчати як іноземну... Мій дід С. Ф. Кузьмин розмовляв українською доти, доки з ним нею спілкувалися його діти та онуки... А потім навіть моє рідне село, яке мало чарівну назву Черенківка, змінили на російське „Алєксандровка". Таке ж неподобство творили в інших селах поблизу Сєвєродонецька.

Помаранчеву революцію українство сприйняло як початок національного відродження. Тож пора розпочинати цілеспрямовану державну політику щодо відродження української мови у тих регіонах, де русифікація набрала загрозливого розмаху. Я дуже хочу, щоб мій рідний Донбас, який колись був українським, став таким знову. На жаль, до цього далеко. Але починати треба.

Тож проект закону про мови, запропонований О. Морозом, я вважаю шкідливим. Прийняття такого закону сприятиме подальшій русифікації.

Валерій Єфіменко,
м. Сєвєродонецьк

ЧОМУ РОСТУТЬ ЦІНИ

Всі ми були свідками гострих дискусій навколо проблеми відміни або зниження митних тарифів на імпорт продуктів харчування.

При цьому основною тезою комуністів, соціалістів і аграрників був захист вітчизняного товаровиробника. Представниця аграрного лобі в парламенті Катерина Ващук прямо-таки торжествувала, коли вдалося заблокувати урядові пропозиції і не допустити відміни чи різкого зменшення мита на м'ясо і деякі інші продукти. Але якщо відкинути трагічну патетику про захист знедоленого села, то йдеться про те, щоб зберегти тенденцію до нестримного зростання цін на продукти харчування, перш за все, м'ясо, і створити комфортні умови для торгівців „вітчизняним товаром". Виробник якісь відчутні дивіденди від цього навряд чи отримає.

Відкидаються також інтереси споживача, заради якого імпортується чи виробляється продукт. Згадаймо, коли почалася дестабілізація ринку м'ясопродуктів? Це трапилося після того, як уряд закрив особливі економічні зони і поклав край ввезенню товарів за тіньовими схемами. Ідея правильна. Але вона могла запрацювати, тільки якщо б м'ясо безмитно ввозилось не тільки в економічні зони, а на всю територію країни. Прибутки при цьому надходили б державі, а не осідали б в кишені олігархів. Встановлення мита, якого домоглися ліві, призвело до подорожчання м'яса, і не думаю, що адміністративні заходи уряду надовго поліпшать ситуацію. Позначається різке зменшення кількості ввезеного м'яса, оскільки старі схеми зруйновано, а за новими ми ще не готові працювати. Аграрне лобі в парламенті постійно оперує терміном „неякісне імпортоване м'ясо". Але жителі Європи, які споживають того „неякісного" м'яса значно більше ніж ми, живуть майже на 20 років більше. Та й ми ще не забули „якісних" синіх курочок вітчизняного виробника, на яких було бридко дивитися. Пам'ятаємо й черги за м'ясом, в яких виросли цілі покоління людей за комуністичного режиму. До речі, дещо вже повертається: щоб купити куряче стегенце на ринку в Хмельницькому треба вистояти в черзі чи не півдня. Очевидно, в такий спосіб комуністи хочуть повернути нас в миле їхньому серцю минуле, а соціалісти заради цього навіть пригнали під Верховну Раду свиней.

Ситуація на ринку свідчить, що загнати джина інфляції назад в пляшку не так-то просто навіть тоді, коли нульова ставка ввізного мита вже діє. Подивіться на ціну бананів — вона навіть зросла. Це ж саме з цитрусовими. Отже, уряд щось не враховує. В кінцевому підсумку все це б'є по нашому гаманцю і підриває довіру до уряду.

За цих умов уряд повинен діяти послідовно і рішуче. Лобі та клани завжди будуть відстоювати свої інтереси, а термін „національний виробник" — то лише словесна завіса, якою камуфлюються справжні наміри. До того ж цими термінами оперують сили, для яких поняття „нація", „національний" — то є подразник, що незмінно викликає напади лютої істерики. Ціни мають формуватись на основі вироблених світом економічних законів, чесної конкуренції. Це буде стимулювати виробника і в кінцевому підсумку обернеться на користь нам, споживачам.

Олена Волкотруб, член КУН,
м. Хмельницький

ОГЛЯД ЛИСТІВ

"Дорога редакціє!"

Тарас Шевченко – геній українського народу, світоч нашої націоналістичної думки і дії. До нього часто звертаються наші автори. В ці травневі дні Шевченківських свят – особливо.

„Тарас Григорович Шевченко – син українського народу. У його серці горить свіча незнищенності і перемоги..." – так починає розвідку „Моє слово про Шевченка" учениця 11-го класу Підлубівської загальноосвітньої школи на Житомирщині **Людмила Равва**.

На жаль, над вивченням творчості великого Кобзаря в українських школах ще й досі тяжіють наскрізь брехливі і підступні московсько-комуняцькі схеми і шаблони. Тож Люді і здається, що поет, перш за все, „поставив на п'єдестал" „працьовиту людину, її мозолисті руки", що „над усе він любив матір-трудівницю, яка була дуже доброю і щедрою людиною". Все це так. Але мимоволі згадуються Тарасові ж слова про „розумне ваше слово, брехнею підбите". Шевченко – надбання світової культури, і, в першу чергу, тому, що на його п'єдесталі стояла не взагалі працьовита людина, а національно свідомий українець-козак і мати-українка, яка посилає своїх синів на Січ.

Поетеса **Катерина Пасічна** надіслала уривки з нового роману у віршах „Священик молодий дитину охрестив". Твір присвячується богослову, улюбленцю київських дітей отцю В'ячеславу Добридню. Проникливо звучать поетичні рядки:

Отак навчає синка Адам:
- Всі люди – це священний Храм,
Потрібно в Храмі охреститись!
Щоб жить в Безсмерті, ти покайсь!
Усі згрішили! Грішний край!
Садіть сади, щоб в квітах жити!

Людмила Дворецька з Києва надіслала до редакції відкритий лист жінок Китаю, які займаються практикою фалуньгун, звернення українських послідовників цього вчення, а також бланк резолюції, яку пропонується надсилати від різних організацій на ім'я Верховного Комісара ООН з Прав Людини, Президента і Прем'єр-міністра України. Йдеться про жорстоке переслідування в комуністичному Китаї однієї з національних систем самовдосконалення.

Шановна пані Людмила не забула вкласти в конверт і гарно проілюстровану рекламку цього вчення. Та при всій корисності вчення фалуньгун, яке ширить у світі істину, доброту, терпіння, українцям сьогодні, в першу чергу, потрібно вдосконалювати своє розуміння вчення Тараса Шевченка, для того щоб нарешті уповні виконати його Великий Заповіт, без чого нас мучили і мучать вороги, немилосердніше від китайських послідовників Цзян Цземіня.

Під час німецько-російської війни **Марія Заболотна** була медсестрою у відділі Української Повстанської Армії. Свою мрію про велику і щасливу Україну, захоплення героїзмом і красою мужніх борців за нашу соборну і самостійну державу вона виливала у віршовані рядки. Багато її повстанських віршів вийшло друком у Тернополі.

Здобудем волю! А як ні – умрем.
Присягу склали і пішли на жертви.
В якім народі стільки ще знайдем
Таких героїв – вірних аж до смерті,

На жаль, в нашому сьогоденні доводиться зустрічати багато такого, що не дає нашій молодій державі звестися на повний зріст. І Марія Заболотна з гнівом пише про це:

Багато „українців" є таких:
Історії своєї не читали
Не знають правди про УПА, про тих,
Що гордо за Вітчизну умирали.

„Демократія" в Севастополі дає можливість злобним ворогам незалежної України Наталії Вітренко „со товаріщі" влаштовувати мітинг за мітингом, щоб в черговий раз обізвати нову українську владу „коричнево-оранжевою чумою", „оранжевими папуасами", „українськими шпигунами", „фашистами"... Також нашим ворогам надзвичайно до вподоби так званий Єдиний економічний простір – хитра московська пастка, в яку Москва збиралася загнати Україну за допомоги Кучмо-януковичів.

Про це пише мешканець Севастополя **Михайло Демченко**. Згадавши, що 1 грудня 1991 року за незалежність України проголосувало понад три чверті севастопольців, автор листа доходить висновку, що вітренківський мітинговий галас аж ніяк не є виявом волі мешканців міста. Отож весняні зливи незабаром змиють з майданів рідного міста весь занесений чужинцями бруд.

Віктор Перетятько з Ялти пише: „А я думав, як і тисячі таких, як я, що після виборів щось зміниться на краще. Я всім доводив, що треба голосувати за Віктора Ющенка. На мене кидалися з лютю: "Ти – Бандера, то й голосуй за того фашиста!"

В списках навмисне перекручували моє прізвище, та я писав заяву і голосував за Ющенка, а от тепер маю проблеми..."

Ялтинські владоможці всіх рангів мстять Віктору Івановичу, як тільки можуть. Зіпсувався електролічильник, та з енергослужби ремонтника не шлють, використані кіловати нараховують довільно, зростає заборгованість, і Віктору Перетятьку погрожують судом.

Як інвалід подав він документи на оформлення пільг, але Ялтинське управління праці та соціального захисту відмовляється їх прийняти.

Навіть хірург, який давав колись клятву Гіппократа, не захотів виписати інваліду рецепт на якусь мазь. „Убивці!" – такої думки Віктор Іванович про деяких ялтинських чиновників і називає їх поіменно.

Щоб домогтися справедливості, скривджений надіслав скаргу на ім'я Президента Віктора Ющенка. А ще він, звертаючись до членів КУН, висловлює надію: „А ви, нащадки Бандери, Коновальця, Чупринки, вдарте в дзвони по всій Україні, і завтра ж нова влада перестане працювати проти нації!"

Василь Заєць

“А ТИ, СЛАВНА УКРАЇНО, НЕ ЗАБУДЬ ЗА МЕНЕ!..”

14 травня 2005 року в конференцзалі Київського міського Будинку вчителя відбулася Урочиста академія з нагоди 85-річчя з дня народження видатного українського політика, громадського і державного діяча Слави Стецько.

У виконанні лауреата міжнародних конкурсів камерного хору „Пектораль” під орудою диригента Андрія Карпіця прозвучали кантати „Благослови, душе, Господа!” Кирила Стеценка та „Радуйтеся, праведні!” Максима Березовського. Висока духовність цих творів була уповні співзвучною атмосфері піднесеності, яка панувала в залі, заповненій людьми трьох поколінь борців за Українську Самостійну Соборну Державу.

Відкриваючи Урочисту академію, секретар Національної спілки письменників України професор Анатолій Погрібний зазначив, що в особі Слави Стецько ми вшановуємо легендарну людину. Вийшовши з простої, багатодітної родини, ця жінка крізь усе своє життя пронесла ментальність, дух своєї нації, вірність батьківським заповітам честі, працьовитості, мужності й доброти. Вона стала однією з найосвіченіших людей своєї доби і водночас взірцем незламного комбатанта-лицаря, який не знає ні страху, ні сумнівів у вірності обраному шляху. Як організатор національного спротиву московським та берлінським імперіалістам, польським шовіністам, ця дивовижна жінка з честю пройшла усі випробування Другої світової війни і повоєнного лихоліття. Вікопомним став 1992 рік, коли завдяки титанічним зусиллям невтомної революціонерки постав Конгрес Українських Націоналістів. Велика довіра народу до своєї улюблениці яскраво проявилася в тому, що вона обиралася депутатом Верховної Ради України трьох скликань. Як народний обранець Слава Стецько багато спричинилася до зростання міжнародного авторитету нашої держави. Її непокоїла і викликала гостру критику зрадницька політика корумпованих режимів Кравчука та Кучми, які, на словах виступаючи за багатовекторність зовнішньої політики, на ділі спрямовували наш державний корабель у фарватер імперіалістичних інтересів та планів Кремля. Як член Комітету Верховної Ради з закордонних справ вона актуально виступала за коригування зовнішньо-політичного курсу. Запам’яталася Слава Стецько і як діяльний член парламентської фракції „Наша Україна”, що стала керманичем Помаранчевої революції.

- Слава Україні! – Героям Слава! – так традиційно вітаються українські націоналісти. Сьогодні ж, вшановуючи одну з найвидатніших наших націоналісток, маємо гукнути: - Героїні слава! Слава Славі Стецько!

Прометеїв вогонь, який горів у душі цієї легендарної жінки, і який вона подарувала мільйонам співвітчизників, ніколи не згасне, він завжди запалюватиме наші серця, наш розум на чесну і самовіддану працю в ім’я України. На жаль, не всі заповітні мрії Слави Стецько збулися. Там, де вона хотіла бачити пишні квіти волі і натхнення, любові і добра, з вини зрадників і запроданців забуяли хащі чортополоху. І наш обов’язок – невтомно косити бур’яни, занесені з чужого поля. Любов до Слави Стецько, незгасна пам’ять про неї зобов’язує нас високо нести прапор національно-визвольної боротьби за утвердження Української Самостійної Соборної Держави.

Слава Героїні Нації! – виголосив Анатолій Погрібний.

Перший заступник Державного секретаря України Іван Васюник зачитує звернення Президента Віктора Ющенка до учасників Урочистої академії з нагоди 85-річчя Слави Стецько.

Іван Васюник згадав:

- На етапі становлення блоку „Наша Україна” я був свідком дружніх стосунків двох справжніх патріотів, двох великих людей – Слави Стецько і Віктора Ющенка. То був еталон політичного діалогу, співпраці в ім’я української нації. Наш обов’язок перед світлою пам’яттю Слави Стецько велить нам подумати: щоб вона сказала, якби зараз була з нами? Звичайно, вона б не вважала, що вже все зроблено. Навпаки, ми ще тільки на початку шляху.

В ім’я України зроблено ще надзвичайно мало. Маємо бути такими ж невтомними борцями, яким все своє життя була незламна Слава Стецько.

Професор Київського Національного університету імені Тараса Шевченка Володимир Сергійчук наголосив на тому, що лідер найпатріотичнішої політичної організації України Слава Стецько була ще й однією з найосвіченіших, найкультурніших особистостей світу. Серед її почесних звань не значилися ні „професор”, ні „академік”, та широчінь її світогляду, обсяг і діапазон знань були такими, що не кожен титулований професор чи академік міг би зрівнятися з нею.

У 1998 році Славі Стецько як найстаршій за віком у складі українського парламенту випала висока честь читати текст Присяги народного депутата України. Це викликало шалений наклепницький демарш з боку лівих. Та загартована в боях з ворогами героїня, не звертаючи жодної уваги на завзятий дзявкіт антиукраїнських „моськ”, чітко карбувала кожне слово історичного документу. І негайно подала до суду позов на злісних наклепників, які образили честь ОУН. Звичайно, вона знала, що в кучмівській Україні закон не спрацює. Так і сталося: суд не засудив наклепників-шовіністів. Більше того: Славі Стецько не видали на руки судове рішення, побоюючись міжнародного розголосу.

Декому було незрозуміло, чому ОУН досі не зняла з порядку денного потребу і святість боротьби за українську соборність? Адже в повоєнних домовленостях великих держав вважаються за непорушне встановлені відповідними угодами міждержавні кордони. В дискусіях зі скептиками щодо гасла боротьби за УССД Слава Стецько ставила запитання:

- Ви знаєте, що всі світові імперії рано чи пізно розпадалися?

- Безумовно!

- Отже, неминуче розпадеться і Російська імперія, давши можливість усім українським землям повернутися в лоно рідної України. І чекати на це доведеться вже не довго!

Володимир Сергійчук згадав, що Слава Стецько завжди була твердою, впевненою, і всі навколо розуміли: саме таким має бути справжній український революціонер!

Народний депутат Геннадій Удовенко звернув увагу на те, що Президент України Віктор Ющенко в зверненні до учасників цієї Урочистої академії назвав членів Конгресу Українських Націоналістів своїми соратниками. Це є підставою для того, щоб вважати: наш всенародний Президент добре усвідомлює роль націоналізму в боротьбі за Українську Самостійну Соборну Державу. ❯

ДУША ПРОРОКА

Жила-була нещасна країна-Україна, що лежала-стогнала під гнітом кріпацтва, наче спалене суховієм порепане поле. І народився Пророк, який у дитинстві їв Мати-Землю рідну, бачив катування-мордування краян та на власній шкірі зазнав горе, сирітство пекуче. Мовби навмисно випробувала доля його на голод і холод, на жебрацтво та приниження, ганьбу кріпака. Тому змалку душа Тараса всмоктала в себе наругу всієї України - всі її стогони, плачі, зойки, молитви. Як могла вона витримати тягар горя всієї країни? Не витримала. Холодним, петербурзьким ранком прорвався її біль, виплеснувся ревучим та стогнучим Дніпром широким і ринув на матінку-Вкраїну паводком спасіння. І не існувало більш загати, котра могла би спинити нестримний потік хвиль усвідомленого горя, що хлюпотіло плачем “Катерин”, стугоніло лихом “Думок”, сизокрилими піснями Перебенді здіймалось до Бога, реготало і скреготало розгулом “Гайдамаччини”. І зазеленілаожила тоді Україна, заходились українці згадувати-писати рідною мовою, повільно, одначе безупинно почав зростати, міцнішати, набирати сил, допоки не розкривсь, цвіт її самостійності.

Ірина Молчанова, м. Маріуполь

ЗЛОЧИН, ЯКИЙ ЗАМОВЧУЮТЬ РАДЯНСЬКІ ІСТОРИКИ

У 1945-му в радянській армії панував клич Іллі Еренбурга: „Папа, вбий німця!”. Його неофіційно пропагували в частинах Червоної армії, що вступили в Німеччину. Із газет, радіо, за допомогою політпрацівників зомбували помстою: „Добити німецьку гадину! І мстити, мстити, мстити! Розітерти на порох все німецьке!”.

За радянськими танками йшли кати й загони мародерів з мішками, а генерали вивозили майно вагонами. Це був моральний розклад армії і народу. Вступивши в Німеччину, радянські солдати захоплювали квартири, гадили в постелях і на столах німецьких громадян, хапали все, що трапиться під руку, завантажували обози трофейним майном.

Але найжахливішим було те, що радянські солдати й офіцери знущалися з жінок і дівчаток. Ґвалтували не тільки німецьких, а й своїх, силоміць вивезених фашистами, - називали їх „німецькими вівчарками”. Генерали, командири, політпрацівники різних рангів мали цілі гареми... А Сталін, до речі, таку поведінку радянських солдатів не засуджував.

Я не виправдовую фашистських катів, як і більшовиків. Їх потрібно було судити як злочинців, але цивільне населення тут ні при чому. Більшість із них не знали за існування таборів смерті, як і в СРСР - за Биківню, Дем’янів Лаз та інші могильники, створені КДБ.

Микола Барбон, м. Київ

"А ТИ, СЛАВНА УКРАЇНО, НЕ ЗАБУДЬ ЗА МЕНЕ!.."

Слава Стецько послідовно і наполегливо боролася за єдність українських самостійників. "Об'єднайтеся!" – цей заклик нашої національної героїні і сьогодні надихає членів КУН, НРУ, УНП на консолідацію державотворчих зусиль.

Десятиліттями московські шовіністи намагалися переконати позбавлених правдивої інформації людей у тому, що українські націоналісти – то жорстокі, безсердечні люди, якісь кровожерливі залізяки, палають злочинною ненавистю до людей інших національностей, до інших народів. Насправді ж, українські націоналісти завжди поважали і любили інші нації, якщо тільки вони не зазіхали на волю українського народу. Тож яким було здивування російських політиків, коли під час зустрічі зі Славою Стецько вони почули такі її слова:

- За що ми, українські націоналісти, боремося? За нормальні стосунки з Росією!

З критичних зауважень почав свій виступ народний депутат Іван Плющ:

- В цій залі не раз збиралися люди, переконані у великій правді українського націоналізму. На жаль, склад аудиторії не змінюється. До того ж вона скорочується. Коли ж національна свідомість пробуджуватиметься у все ширших колах суспільства?

Іван Степанович згадав про багатотисячне зібрання патріотів на могилі козацького ватажка Івана Сірка 1990-го року. Тоді його побоювання бути звинуваченим у націоналізмі призвели до того, що він, закінчуючи свій виступ на могилі кошового, вигукнув не „Слава Україні!", а „Україні слава!".

Час несе нам радісні зміни. Сьогодні вже нерідко навіть трирічні дітки знають напам'ять Державний гімн. І в той же час, коли він звучить в дорослих аудиторіях, сумно буває дивитися на обличчя: і вуста непорушні, і в очах не сяє натхнення. І тим більше прикро стає, коли наші державні діячі за розмовами про демократію недооцінюють державницьку ідею. Критикуючи окремих представників нової української влади, Іван Степанович нагадав, що колись європейським королям гірку правду в очі казали шути. І коли сьогодні знаходяться партії, які намагаються виконати цю роль, вони заслуговують поваги і вдячності. Тож, вигукнувши: „Слава Україні! Героям Слава!", маємо продовжити свої роздуми над тим, що треба робити задля того, аби слава наша не в'янула, а примножувалася.

Голова Проводу революційної ОУН Андрій Гайдамаха пригадав ті часи, коли в Україні підривались пам'ятники Степану Бандері. Діяльність російських шовіністів вимагала організованого спротиву українських патріотів. Як відповідь на поклик часу постав Конгрес Українських Націоналістів, біля колиски якого стояла Слава Стецько. Наш святий обов'язок – гідно продовжити її велику справу!

Як зазначив голова Проводу ОУН Микола Плав'юк, у наш час хто тільки не називає себе українським націоналістом! Ми вже не раз мали змогу переконатися в тому, якої великої шкоди можуть завдати Україні дії псевдонаціоналістів. Тож не втрачає актуальності боротьба за єдність справді націоналістичних рядів, чому завжди багато сил віддавала Слава Стецько. Пам'ятаймо ж про це, вітаючись: „Слава Україні! Героям Слава!".

- Ми щасливі, що серед нас сьогодні – останній Головнокомандувач Української Повстанської Армії Василь Кук, – ці слова ведучого були зустрінуті шквалом оплесків. Всі встають. І на сцену, по-молодечому легко долаючи сходинки, піднімається сивочолий, 92-літній повстанський провідник:

- Я мав щастя у Незалежній Україні постійно зустрічатися зі Славою Стецько, обговорювати актуальні питання нашої боротьби. Я завжди усвідомлював, що маю справу з видатною людиною, чиє ім'я безсмертне і слава нетлінна. Хто ж той чарівник, що дав дівчинці з простої селянської родини орлині крила? Це зробила Організація Українських Націоналістів, створена великим Євгеном Коновальцем. Очолювані ним курінь Січових Стрільців, Українська Військова Організація, ОУН стали тими університетами, через які пройшла ціла плеяда керівників національно-визвольних змагань. Їхнє життя стало відрадним свідченням того, що наш напрочуд талановитий народ ніколи не впадав у розпуку. Народ український має визнати заслуги всіх борців, які присвятили своє життя боротьбі за вільну Україну.

Починаючи концертну програму вечора, її ведучий – актор Київського драматичного театру ім. І. Франка Євген Нищук згадав:

- Мені теж випало щастя спілкуватися зі Славою Стецько. До вподоби припала її мудра простота, талановите спілкування з молоддю. А ще те, що вона дуже любила музику, рідну українську пісню...

Поєднанням палкої любові до рідного краю і до близьких людей зачарувала повстанська пісня „Я сьогодні від вас від'їжджаю" (соліст Національної музичної академії Мар'ян Свято). Дві пісні на слова Б. Лепкого „Чуєш, брате мій" та „За Україну" заспівав камерний чоловічий хор „Браво" (диригент Роман Будяк). Могутній дух, що тіло рве до бою, знову сколихнув усіх, коли Микола Сікора у супроводі квінтету імені Дмитра Бортнянського (художній керівник Олександр Дрига) заспівав гімн Українських Націоналістів „Зродились ми великої години". Заблищали сльози на очах, коли у тому ж виконанні зазвучали стрілецькі пісні „Їхав стрілець на війноньку" та „Зажурились стрільці січові!"

Мажорним закликом „Не бійся жити!" звернулася до земляків Леся Горова, яка в дні Помаранчевої революції несла свою життєрадісну ауру в усі куточки рідного краю. Трирічна донечка допомогла мамі зробити ще зворушливішою пісню „Патріот".

Піснею „Висока могила сирої землі" квартет бандуристів нагадав про жорстокі страждання, крізь які пройшли борці проти московської неволі.

Багато сказала душі, загартованій в героїчну минувшину, і пісня „Ой, у лісі, на полянці", яка закінчується задушевними словами повстанця:

Будь здорова, дівчинонько,
І ти, рідна нене,
А ти, славна Україно,
Не забудь за мене!..

Капела бандуристів Національного університету культури (художній керівник і головний диригент, народний артист України Григорій Верета) проклала пісенний міст від січових стрільців до їхніх славних попередників піснею „Зажурились галичанки" та „Гей, браття-опришки".

Логічним завершенням вечора став Шевченків шедевр „Реве та стогне Дніпр широкий", що прозвучав як гімн народові, його славним синам та донькам.

На початку ювілейної академії був зворушливий момент, коли групі хлопців та дівчат доручили відвезти квіти на могилу Слави Стецько від імені Конгресу Українських Націоналістів, Президента і Уряду України, всього нашого народу. Глибоко патріотичний концерт став пісенним вінком - нашим скромним подарунком простій дівчині з села Романівки Теребовлянського району Тернопільської області, яка стала величною і славною Славою Стецько.

Василь Заєць

Календар українського націоналіста

18 травня – День пам'яті жертв депортації (1944 р.) кримських татар.
18 травня 1917 р. – відбувся перший Всеукраїнський військовий з'їзд.
21 травня - День науки.
22 травня 1861 р.– перепоховання Т. Шевченка на Чернечій горі.
22 травня 1919 р. - польською окупаційною владою розстріляний Остап Нижанківський, український композитор, громадсько-політичний діяч.
22 травня 1979 р. – відбулися похорони українського митця Володимира Івасюка у Львові, що вилилися у масову акцію протесту проти влади.
23 травня – Свято Героїв. Встановлено у 1941 році рішенням Збору ОУН.
23 травня 1924 р. – загинув Микола Міхновський, ідеолог держаної незалежності України, основополжник українського націоналізму.
23 травня 1938 р. – загинув Євген Коновалець, засновник УВО і ОУН.

Видавець **Конгрес Українських Націоналістів**
Засновник **Степан Брацюнь**

Редакційна колегія **Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк**

Адреса редакції: **01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08**
e-mail: **nacija@ukr.net**
www.nacija.org.ua

Адреса видавця: **01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61**

Головний редактор **Микола Гук**

Реєстраційне свідоцтво:
Серія **КВ № 7970** видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.
Передплатний індекс: **09715**
Банківські реквізити: **СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776**

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Верстка - Інна Куклич і Віталій Чумак
Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"
Замовлення № 3832
Наклад 60000 примірників
Ціна договірна

Реклама приймається тільки від національного товаровиробника. За достовірність реклами редакція відповідальності не несе.
Відповідальність за достовірність фактів несе автор. Редакція не завжди поділяє точку зору автора. Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати матеріали.
Рукописи не рецензуються і не повертаються. Листування лише на сторінках газети

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 26-65-57
Дніпропетровськ	Береза Юрій	(0562) 93-43-45
Донецьк	Олійник Марія	(0622) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(8-067) 410-52-42
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Ковальчук Григорій	(0522) 24-50-64
Київська обл.	Сахацький Олександр	(044) (297)27-5-70
Київ	Мохналь Михайло	(044) 228-63-89, 229-68-34
Луганськ	Кук Володимир	(0642) 95-59-78
Луцьк	Максимович Олег	(03322) 723935, 722142
Львів	Вовк Михайло	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 29-07-90
Мукачеве	Гурзан Василь	(03131) 2-25-45
Одеса	Перегінчук Михайло	(0482) 731-00-78
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 22-20-26
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Манжела Борис	(0542) 63-15-36
Тернопіль	Ткач Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(0577) 16-02-18
Херсон	Лушпінський Роман	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 65-32-01
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Баглій Борис	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

Пишіть! Дзвоніть! Приходьте! Підтримуйте!